

Arrest

**nr. 54 831 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 13 oktober 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. KUG, die *loco* advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekers die volgens hun verklaringen op 1 oktober 2009 het Rijk zijn binnengekomen, dienden op dezelfde dag een asielaanvraag in.

Op 11 december 2009 werd het dossier van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 27 april 2010 werden verzoekers gehoord door de Commissaris-generaal.

Op 13 september 2010 werd zowel ten aanzien van verzoeker, als ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Dit zijn thans de bestreden beslissingen, waarvan de motivering luidt als volgt:

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde het volgende: U bezit de Syrische nationaliteit en bent geboren op (...) 1959 in M, provincie Homs, in Syrië, waar u ook tot aan uw vertrek uit het land woonde. U bent een christen van Arabische origine. U studeerde tot het derde middelbaar, deed uw legerdienst in 1978 in Damascus en was timmerman van beroep. U hebt geen politieke affiliaties. In 1993 huwde u met A.N.S. (O.V. 6.499.136). Zij bezat de Syrische nationaliteit maar zij werd geboren in Libanon. Haar familie was van uw dorp afkomstig, maar woonde om economische redenen voor langere periodes in Libanon. Na jullie huwelijk kwam uw echtgenote permanent in M.wonen, zij reisde echter nog regelmatig heen en weer tussen Syrië en Libanon. Samen hebben jullie drie kinderen, R, S. en S. In 2007, na het overlijden van zijn echtgenote, kwam ook A.'s vader permanent terug naar M.

Tijdens de begrafenis van uw schoonmoeder in M. leerde u twee Libanese families kennen, vrienden van de familie van uw echtgenote, die daar waren voor de rouwbetuigingen. Zij bleven in uw huis overnachten. Op 25 januari 2008 kwamen uw Libanese vrienden weer op bezoek. Diezelfde dag werd u thuis afgehaald door de politieke veiligheidsdienst. Zij namen u mee naar hun bureau waar u gedurende een week werd ondervraagd over vermeende banden met S.G. (van de al-Quwat al-Lubnaniya, een christelijke militia in Libanon), een persoon die u enkel van de televisie kende. Gedurende uw ondervragingen werd u geslagen. Na een week werd u vrijgelaten.

Op 23 maart 2008, enige tijd na weer een bezoek van uw Libanese vrienden, werd u opnieuw opgehaald door de politieke veiligheidsdienst, ditmaal in uw werkplaats. U werd weerom ondervraagd en geslagen tot u bewusteloos was. U werd daarna weer vrijgelaten.

Op 10 augustus 2008 kwamen ze weer naar u vragen, bij u thuis, maar u was er niet. Op 14 augustus waren uw Libanese vrienden weer op bezoek en op 20 augustus 2008 werd u nogmaals thuis opgepikt door de politieke veiligheidsdienst voor ondervraging. Ditmaal wilden ze weten of u tegen de overheid gerichte pamfletten had uitgedeeld en of u militaire locaties of politiebureaus had doorgegeven. U werd bedreigd met een elektrisch martelinstrument. Na een week werd u weer vrijgelaten. Op 25 december 2008 had u uw Libanese vrienden op visite. Weerom kreeg u de politieke veiligheidsdienst op bezoek die het huis begon te doorzoeken. U stuurde uw Libanese gasten weg en vroeg hen niet meer terug te komen omdat ze teveel problemen voor u veroorzaakten. De veiligheidsdienst vond niets in uw huis en vertrok nadien ook, zij zeiden echter dat ze zouden terugkomen.

Op 25 februari 2009 kwam de politieke veiligheidsdienst u opnieuw halen. U werd van de trap geschopt en beschadigde uw kniegewricht. Toen ze zagen dat u niet kon stappen gingen ze weg. U moest naar het ziekenhuis en kreeg een gipsverband. Toen u in het gips zat kwam de politieke veiligheidsdienst meermaals langs en ze zeiden dat u uw Libanese vrienden had weggestuurd om hen te misleiden. Toen ze zagen dat u nog in het gips zat vertrokken ze echter weer. Eind augustus 2009 werd het gips van uw been gehaald, u plaatste het er echter weer rond om de veiligheidsdienst te misleiden.

In september 2009 begon u uw vertrek uit Syrië voor te bereiden uit angst opnieuw te worden gearresteerd. Op 19 september nam u met uw hele gezin de bus naar Homs en vervolgens de trein naar Qameshli. Diezelfde avond staken jullie illegaal de grens met Turkije over. Jullie werden per auto naar Istanbul gebracht. Op 23 september werden jullie in een vrachtwagen verstopt die jullie naar België bracht. Op 1 oktober 2009 kwamen jullie in België aan, waar jullie dezelfde dag internationale bescherming vroegen.

U hoorde van familieleden dat de politieke veiligheidsdienst nog steeds naar u op zoek is. U vreest weer te worden gearresteerd en misschien te worden veroordeeld.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor, die u meebracht uit Syrië: uw familieboekje, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenote en de identiteitskaart van uw oudste zoon.

B. Motivering

Na uw gehoor van 27 april 2010 op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend. De reden daarvan is dat u de gebeurtenissen die aan de basis zouden liggen van uw vrees voor toekomstige vervolging, namelijk de verdenking van banden met de al-Quwat al-Lubnaniya en de omwille daarvan reeds ondergane vervolging, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Allereerst wordt er op gewezen dat u enkel documenten ter ondersteuning van uw identiteit neerlegt, die niet betwist wordt, maar geen enkel document ter ondersteuning van de aangehaalde gebeurtenissen. U en uw echtgenote brengen dus enkel verklaringen aan ter ondersteuning van de

beweerde feiten. Om voldoende gewicht te hebben als bewijs, dienen verklaringen coherent, plausibel en niet strijdig met de gekende situatie te zijn.

Wat betreft de situatie in Syrië zoals deze door het CGVS gekend is blijkt uit een rapport van Cedoca, waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd, dat geen van de door haar geraadpleegde bronnen weet heeft van de aanhouding van christenen in de grensregio met Libanon omwille van contacten met anti-Syrische krachten in Libanon of omwille van contacten met Libanezen in het algemeen sinds de jaren negentig van de vorige eeuw. Onder de geraadpleegde bronnen bevonden zich, naast de vertegenwoordigers en de websites van westerse en Syrische mensenrechtenorganisaties die deze materies opvolgen en een academicus in het vakgebied, zelfs vertegenwoordigers van de Libanese falangisten en de Assyrische Democratische organisatie. Het lijkt weinig plausibel dat geen van deze bronnen weet zou hebben van de (systematische) vervolging van christenen in de grensregio omwille van deze redenen moest zulk een vervolging werkelijk plaatsvinden. Wat wel voorkomt, en dit geldt voor alle Syriërs, is de mogelijkheid ten allen tijde te worden uitgenodigd door het lokale bureau van de veiligheidsdiensten voor een gesprek, cynisch ook wel "aller boire un thé" genoemd. Deze praktijk is legio in Syrië en heeft tot doel te intimideren en de betrokkene eraan te herinneren dat zijn of andermans activiteiten in het vizier worden gehouden. Om aannemelijk te maken dat u, in weerwil van de gekende situatie, toch door de Syrische autoriteiten langdurig zou zijn vastgehouden en mishandeld omwille van vermoede banden met anti-Syrische Libanese krachten, mag dus worden verwacht dat uit uw verklaringen specifieke omstandigheden blijken waardoor u in dat geval zou zijn.

Uw bepalingen kunnen op dat gebied echter in het geheel niet overtuigen. Zo stelde u dat de Syrische veiligheidsdienst u van in het begin in algemene termen zei dat christenen banden hadden met G, wat (in strijd met de hierboven geschetste situatie) zou wijzen op een verdenking van, en acties tegen, de christenen in het algemeen en niet specifiek tegen u.

Het komt trouwens in geen geval logisch over dat de Syrische autoriteiten u zouden viseren maar uw vrienden, vermoede infiltranten van al-Quwat al-Lubnaniya (gehoor, p. 8), zouden laten lopen. De arrestatie van zulke infiltranten zou immers aan het regime bewijzen leveren van een christelijk-Libanese inmenging of bedreiging en een legitimatie vormen voor actie. Gevraagd naar een verklaring hiervoor kan u echter enkel zeggen dat u één keer vroeg waarom ze hen het land binnenlieten en het nadien niet meer durfde vragen (gehoor, p. 14). U kunt evenmin uitleggen waarom u werd gevisieerd maar niet de rest van de familie van uw echtgenote, die nochtans veel nauwere banden met Libanon had. Uw enige verklaring daarvoor is dat de eigenaar van uw zaak mogelijks geruchten over u zou hebben verspreid omdat hij zijn gebouw terugwou en u niet uit het contract wou stappen (gehoor, p. 16). Dit zijn echter enkel vermoedens van uwentwege die in het geheel niet verklaren waarom uw schoonfamilie niet gevisieerd zou worden, temeer u dan ook nog eens expliciet aangeeft dat deze Libanezen ook wel degelijk uw schoonvader en schoonbroer bezochten die tevens in M. wonen (gehoor, p. 15). Uw echtgenote geeft als verklaring dat u het gezinshoofd bent en dus verantwoordelijk voor het uitnodigen van deze mensen. Bovendien is haar vader oud en zijn de banden tussen jullie vrienden en haar broer niet zo nauw (gehoor 09/16972B, p. 10). Ook dat is geen afdoende verklaring gezien het net haar familie is die langdurig in Libanon verbleef.

Ook maakt uw achtergrond, als vijftigjarige man zonder enig politiek verleden (gehoor, p. 15, 16), niet aannemelijk dat de veiligheidsdiensten u plots zouden verdenken van het uitdelen van pamfletten en het doorgeven van locaties van het Syrische leger en de Syrische politie (gehoor, p. 8-9). Voor zover u weet werden zulke pamfletten immers niet uitgedeeld in uw dorp en u kreeg er nooit één te zien (gehoor, p. 14).

U geeft dus al bij al geen overtuigende redenen waarom net u in het uitzonderlijke geval zou zijn meermaals en dagenlang te worden gearresteerd en mishandeld op basis van verdenkingen waarvoor andere christenen niet worden gearresteerd en mishandeld.

Verder wordt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast door inconsistenties tussen de verklaringen van u en uw echtgenote betreffende het kader waarbinnen uw vervolging zich afspeelde. Wat betreft de kennismaking met uw Libanese vrienden beweerde uw echtgenote dat zij tot in 2007 regelmatig naar haar ouders in Libanon reisde en dat u haar daar een paar keer per jaar kwam ophalen. Bij die gelegenheden bleef u daar dan een paar dagen en het is zo dat u voor het eerst de Libanese vrienden, die aan de basis van uw problemen zouden liggen, ontmoette (gehoor 09/16972B, p. 4, 7). U beweerde echter tot aan uw vlucht nooit in het buitenland te zijn geweest. U beweerde dat uw echtgenote slechts één keer per jaar naar Libanon reisde en dat u nooit meeging (gehoor, p. 2, 6).

U beweerde daarnaast dat jullie Libanese vrienden voor het eerst bij jullie bleven logeren op de dag van de begrafenis van uw schoonmoeder (gehoor, p. 10). Uw echtgenote beweerde echter dat zij diezelfde dag na de begrafenis weer naar Libanon terugkeerden (gehoor 09/16972B, p. 7).

U beweerde ook dat jullie Libanese vrienden na de begrafenis van uw schoonmoeder nog exact vier keer bij jullie op bezoek kwamen (gehoor, p. 12). Uw echtgenote verklaarde echter eerst dat zij na

de terugkeer van haar vader elk weekend bij jullie kwamen, zij wijzigde dit dan naar twee keer per maand beginnende ongeveer drie maanden na de begrafenis van haar moeder (gehoor 09/16972B, p. 7).

Uw verklaringen, dagenlang te zijn mishandeld en ondervraagd omwille van uw vermeende banden met de al-Quwat al-Lubnaniya, komen in de hierboven geschetste context weinig plausibel over, net als uw vrees omwille daarvan te worden gearresteerd en veroordeeld. U bracht evenmin elementen aan die zouden kunnen verklaren waarom u ondanks de algemeen gekende situatie toch door de veiligheidsdiensten zo hard zou zijn aangepakt.

Gezien u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en gezien de geloofwaardigheid van uw verklaringen is aangetast door incoherenties kan er dan ook slechts worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich voor uw verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor uw aanvraag tot erkenning als vluchteling, dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Tot slot dient nog opgemerkt dat er door het CGVS in hoofde van uw echtgenote, die zich op dezelfde motieven beroept, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde het volgende: U bezit de Syrische nationaliteit en bent geboren op (...) 1962 in Beyrouth, Libanon. U bent een christen van Arabische origine. U woonde tot aan uw huwelijk afwisselend in Syrië en Libanon. U volgde het lager en secundair onderwijs in Syrië en studeerde een jaar Franse literatuur in Damascus. In 1993 huwde u met A.S. (O.V. 6.499.136) en werd u huisvrouw. Samen hebben jullie drie kinderen, R, S. en S. Na jullie huwelijk kwam u in M. wonen, u reisde echter nog dikwijls naar Libanon en een paar keer per jaar kwam uw echtgenoot u daar ophalen. Bij die gelegenheden verbleef hij daar dan een dag of twee voor jullie terugkeerden naar Syrië. Omstreeks september 2007 overleed uw moeder. Na haar overlijden kwam uw vader permanent terug naar M. Sindsdien keerde u niet meer terug naar Libanon.

Bijna twintig jaar geleden werd een neef van u in Syrië tot tien jaar gevangenisstraf veroordeeld op beschuldiging van banden met de al-Quwat al-Lubnaniya. Na zijn vrijlating was hij geestesziek.

Op de begrafenis van uw moeder waren ook een paar goede vrienden van u uit Libanon aanwezig met hun gezinnen. Vanaf ongeveer drie maanden na de dood van uw moeder kwamen zij en hun gezinnen u twee keer per maand bezoeken. Tijdens deze bezoeken bezochten zij ook soms uw vader en één keer uw broer. Uw echtgenoot kende deze mensen ook, van één van zijn bezoeken aan Libanon.

Sinds 25 januari 2008 werd uw echtgenoot vaak gearresteerd door de geheime dienst, ook op 23 maart en 20 augustus. Op 25 december 2008 had u uw Libanese vrienden weer op visite. Weerom kreeg u de veiligheidsdienst op bezoek die het huis begon te doorzoeken. Uw echtgenoot stuurde uw Libanese gasten weg en sindsdien hadden jullie er geen enkel contact meer mee. De veiligheidsdienst vond niets in uw huis en vertrok nadien ook, zij zeiden echter dat ze zouden terugkomen. Er gebeurde nadien nog één incident. De veiligheidsdienst viel uw man thuis aan duwde hem. Hij kwetste hierdoor zijn spieren, zijn been moest in het gips en hij moest zeven tot acht maanden neerliggen. Sindsdien kwam de veiligheidsdienst nog wel langs om naar hem te kijken en te zien of er bezoekers waren, maar verder namen ze afstand. Uw man kon de situatie echter niet aan en vreesde terug problemen te krijgen als hij uit het gips was. Hij heeft gezondheidsproblemen en verloor al twee broers, zijn familie heeft genetisch bepaalde hartproblemen. Zelf verloor hij zijn werk door de situatie waardoor hij geen medicijnen meer kon kopen.

Op 19 september vertrok u met het hele gezin naar noordoost Syrië. Diezelfde dag staken jullie de grens met Turkije over en werden naar Istanbul gebracht. Op 23 september werden jullie in een vrachtwagen verstopt die jullie naar België bracht. Op 1 oktober 2009 kwamen jullie in België aan waar jullie dezelfde dag internationale bescherming vroegen.

U hoorde van familieleden dat de politieke veiligheidsdienst uw echtgenoot nog steeds bedreigt en hem zal executeren als hij terugkeert.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor, die u meebracht uit Syrië: uw familieboekje, uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw echtgenoot en de identiteitskaart van uw oudste zoon.

B. Motivering

Na uw gehoor van 27 april 2010 op het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend. Enerzijds blijkt uit uw verklaringen geen andere persoonlijke vrees voor vervolging dan deze gelieerd aan de problemen van uw echtgenoot en anderzijds blijkt dat de vervolgingsvrees van uw echtgenoot niet aannemelijk is en dat zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus hem daarom werden geweigerd. Wij verwijzen hiervoor naar de beslissing van uw echtgenoot:

Allereerst wordt er op gewezen dat u enkel documenten ter ondersteuning van uw identiteit neerlegt, die niet betwist wordt, maar geen enkel document ter ondersteuning van de aangehaalde gebeurtenissen. U en uw echtgenote brengen dus enkel verklaringen aan ter ondersteuning van de beweerde feiten. Om voldoende gewicht te hebben als bewijs, dienen verklaringen coherent, plausibel en niet strijdig met de gekende situatie te zijn.

Wat betreft de situatie in Syrië zoals deze door het CGVS gekend is blijkt uit een rapport van Cedoca, waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd, dat geen van de door haar geraadpleegde bronnen weet heeft van de aanhouding van christenen in de grensregio met Libanon omwille van contacten met anti-Syrische krachten in Libanon of omwille van contacten met Libanezen in het algemeen sinds de jaren negentig van de vorige eeuw. Onder de geraadpleegde bronnen bevonden zich, naast de vertegenwoordigers en de websites van westerse en Syrische mensenrechtenorganisaties die deze materies opvolgen en een academicus in het vakgebied, zelfs vertegenwoordigers van de Libanese falangisten en de Assyrische Democratische organisatie. Het lijkt weinig plausibel dat geen van deze bronnen weet zou hebben van de (systematische) vervolging van christenen in de grensregio omwille van deze redenen moest zulk een vervolging werkelijk plaatsvinden. Wat wel voorkomt, en dit geldt voor alle Syriërs, is de mogelijkheid ten allen tijde te worden uitgenodigd door het lokale bureau van de veiligheidsdiensten voor een gesprek, cynisch ook wel "aller boire un thé" genoemd. Deze praktijk is legio in Syrië en heeft tot doel te intimideren en de betrokkene eraan te herinneren dat zijn of andermans activiteiten in het vizier worden gehouden. Om aannemelijk te maken dat u, in weerwil van de gekende situatie, toch door de Syrische autoriteiten langdurig zou zijn vastgehouden en mishandeld omwille van vermoede banden met anti-Syrische Libanese krachten, mag dus worden verwacht dat uit uw verklaringen specifieke omstandigheden blijken waardoor u in dat geval zou zijn.

Uw bepalingen kunnen op dat gebied echter in het geheel niet overtuigen. Zo stelde u dat de Syrische veiligheidsdienst u van in het begin in algemene termen zei dat christenen banden hadden met G, wat (in strijd met de hierboven geschetste situatie) zou wijzen op een verdenking van, en acties tegen, de christenen in het algemeen en niet specifiek tegen u.

Het komt trouwens in geen geval logisch over dat de Syrische autoriteiten u zouden viseren maar uw vrienden, vermoede infiltranten van al-Quwat al-Lubnaniya (gehoor, p. 8), zouden laten lopen. De arrestatie van zulke infiltranten zou immers aan het regime bewijzen leveren van een christelijk-Libanese inmenging of bedreiging en een legitimatie vormen voor actie. Gevraagd naar een verklaring hiervoor kan u echter enkel zeggen dat u één keer vroeg waarom ze hen het land binnenlieten en het nadien niet meer durfde vragen (gehoor, p. 14). U kunt evenmin uitleggen waarom u werd gevisieerd maar niet de rest van de familie van uw echtgenote, die nochtans veel nauwere banden met Libanon had. Uw enige verklaring daarvoor is dat de eigenaar van uw zaak mogelijks geruchten over u zou hebben verspreid omdat hij zijn gebouw terugwou en u niet uit het contract wou stappen (gehoor, p. 16). Dit zijn echter enkel vermoedens van uwentwege die in het geheel niet verklaren waarom uw schoonfamilie niet gevisieerd zou worden, temeer u dan ook nog eens expliciet aangeeft dat deze Libanezen ook wel degelijk uw schoonvader en schoonbroer bezochten die tevens in M. wonen (gehoor, p. 15). Uw echtgenote geeft als verklaring dat u het gezinshoofd bent en dus verantwoordelijk voor het uitnodigen van deze mensen. Bovendien is haar vader oud en zijn de banden tussen jullie vrienden en haar broer niet zo nauw (gehoor 09/16972B, p. 10). Ook dat is geen afdoende verklaring gezien het net haar familie is die langdurig in Libanon verbleef.

Ook maakt uw achtergrond, als vijftigjarige man zonder enig politiek verleden (gehoor, p. 15, 16), niet aannemelijk dat de veiligheidsdiensten u plots zouden verdenken van het uitdelen van pamfletten en het doorgeven van locaties van het Syrische leger en de Syrische politie (gehoor, p. 8-9). Voor zover u weet werden zulke pamfletten immers niet uitgedeeld in uw dorp en u kreeg er nooit één te zien (gehoor, p. 14).

U geeft dus al bij al geen overtuigende redenen waarom net u in het uitzonderlijke geval zou zijn meermaals en dagenlang te worden gearresteerd en mishandeld op basis van verdenkingen waarvoor andere christenen niet worden gearresteerd en mishandeld.

Verder wordt de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen aangetast door inconsistenties tussen de verklaringen van u en uw echtgenote betreffende het kader waarbinnen uw vervolging zich afspeelde. Wat betreft de kennismaking met uw Libanese vrienden beweerde uw echtgenote dat zij tot in 2007 regelmatig naar haar ouders in Libanon reisde en dat u haar daar een paar keer per jaar kwam ophalen. Bij die gelegenheden bleef u daar dan een paar dagen en het is zo dat u voor het eerst de Libanese vrienden, die aan de basis van uw problemen zouden liggen, ontmoette (gehoor 09/16972B, p. 4, 7). U beweerde echter tot aan uw vlucht nooit in het buitenland te zijn geweest. U beweerde dat uw echtgenote slechts één keer per jaar naar Libanon reisde en dat u nooit meeding (gehoor, p. 2, 6).

U beweerde daarnaast dat jullie Libanese vrienden voor het eerst bij jullie bleven logeren op de dag van de begrafenis van uw schoonmoeder (gehoor, p. 10). Uw echtgenote beweerde echter dat zij diezelfde dag na de begrafenis weer naar Libanon terugkeerden (gehoor 09/16972B, p. 7).

U beweerde ook dat jullie Libanese vrienden na de begrafenis van uw schoonmoeder nog exact vier keer bij jullie op bezoek kwamen (gehoor, p. 12). Uw echtgenote verklaarde echter eerst dat zij na de terugkeer van haar vader elk weekend bij jullie kwamen, zij wijzigde dit dan naar twee keer per maand beginnende ongeveer drie maanden na de begrafenis van haar moeder (gehoor 09/16972B, p. 7).

Uw verklaringen, dagenlang te zijn mishandeld en ondervraagd omwille van uw vermeende banden met de al-Quwat al-Lubnaniya, komen in de hierboven geschetste context weinig plausibel over, net als uw vrees omwille daarvan te worden gearresteerd en veroordeeld. U bracht evenmin elementen aan die zouden kunnen verklaren waarom u ondanks de algemeen gekende situatie toch door de veiligheidsdiensten zo hard zou zijn aangepakt.

Gezien u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en gezien de geloofwaardigheid van uw verklaringen is aangetast door incoherenties kan er dan ook slechts worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich voor uw verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor uw aanvraag tot erkenning als vluchteling, dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht als beginsel van goed bestuur.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht, zoals opgelegd door artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betreft, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de voormelde wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de bestreden beslissing, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen de beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen aangezien zij de verschillende motieven van de bestreden beslissingen bekritisieren, zodat het normdoel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt geenszins aangetoond. Uit de bewoordingen van het middel blijkt dat verzoekers eigenlijk de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt verder onderzocht worden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de asielaanvraag en de vraag om subsidiaire bescherming

is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekers menen dat de commissaris-generaal de elementen die zij hebben uiteengezet, verwaarloost, alsook hun individuele situatie in Syrië en de algemene situatie in Syrië. Verzoekers zijn het niet eens met de stelling van de commissaris-generaal dat zij als christenen die in het grensgebied wonen niet vervolgd worden. Evenmin kunnen verzoekers zich akkoord verklaren met de stelling van de commissaris-generaal dat verzoekers eigenlijk niet aantonen dat ze zich in een andere situatie bevinden dan de overige Syriërs. Voorts herhalen zij hun verklaringen met name dat ze hebben uitgelegd dat ze christelijk zijn, dat verzoekster in Libanon heeft geleefd, dat ze in een grensgebied wonen, dat hun problemen begonnen zijn door de verschillende bezoeken van hun Libanese vrienden, dat de neef van verzoekster eerder werd veroordeeld tot 10 jaar gevangenis, dat de ondervragingen en de huiszoekingen steeds verband hielden met hun Libanese vrienden en dat zij werden gefolterd. Voorts verwijzen verzoekers in referentie naar een aantal rapporten. Voorts stellen verzoekers dat de commissaris-generaal niet betwist dat verzoekster in Libanon heeft geleefd, dat zij er gestudeerd heeft, dat vrienden haar zijn komen bezoeken en dat verzoekers dicht bij de grens wonen. Verzoekers betwisten dat hun arrestatie een willekeurige arrestatie was. Verzoekers benadrukken dat de echte reden van een willekeurige arrestatie niet te achterhalen is en dat een dergelijke arrestatie ook niet te bewijzen is. Tot slot stellen verzoekers dat hen minstens de subsidiaire bescherming had moeten worden toegekend omdat zij ten gevolge van hun vlucht naar het buitenland als verraders zullen worden beschouwd en dreigen te worden onderworpen aan de doodstraf.

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers hun persoonlijke vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt omdat (i) hun versie van de feiten niet overeenstemt met informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en (ii) zij op geen enkele manier hebben kunnen aantonen dat de Syrische autoriteiten daadwerkelijk naar hen op zoek zijn of hen met de dood bedreigen zoals gedetailleerd wordt toegelicht.

In zoverre verzoekers aangeven dat ze niet akkoord zijn met de beoordeling van de commissaris-generaal en voorhouden dat hun verklaringen de juiste weergave van de feiten is en de bronnen waar het Commissariaat-generaal naar verwijst minimaliseren, beperken zij zich tot een blote bewering die niet afdoende is om de informatie waarop de commissaris-generaal steunt te weerleggen of te ondergraven. Verzoekers dienen immers minstens met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de informatie waarop het Commissariaat-generaal steunt niet correct is, wat *in casu* niet het geval is. Door louter hun verklaringen te herhalen en aan te geven dat ze niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, tonen verzoekers niet aan dat de beoordeling door de commissaris-generaal niet juist is, noch dat de beslissingen gebrekkig zijn gemotiveerd.

Verzoekers laten in hun verzoekschrift na aan te tonen dat hun specifieke situatie afwijkt van de algemene situatie zoals weergegeven in het Cedoca document dat gevoegd werd aan het administratief dossier. Zoals ook in de bestreden beslissingen wordt uiteengezet blijkt uit het Cedoca document niet dat christenen in de grensregio met Libanon worden aangehouden omwille van contacten met anti-Syrische krachten in Libanon of omwille van contacten met Libanezen in het algemeen. Bovendien weerleggen verzoekers geenszins het motief dat stelt dat het niet logisch is dat de Syrische autoriteiten verzoeker zou viseren, terwijl ze zijn vrienden, vermoedelijke infiltranten van al-quwat al-lubnaniya, zouden laten lopen, alsook dat verzoeker niet op een afdoende wijze kan uitleggen waarom hij wordt gevisieerd en niet de rest van de familie van zijn echtgenote, die nochtans veel nauwere banden heeft met Libanon. Ook maken verzoekers niet aannemelijk waarom verzoeker, een vijftigjarige man zonder enig politiek verleden plots zou worden verdacht van het uitdelen van pamfletten en het doorgeven van locaties van het Syrische leger en de Syrische politie. Verzoekers brengen geen elementen aan welke vermogen afbreuk te doen aan al deze vaststellingen en slagen er aldus niet in te overtuigen van de kennelijke onredelijkheid van de motieven.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoekers enkel bewijzen bijbrengen van hun identiteit doch geen enkel document hebben neergelegd ter staving van de gebeurtenissen. De bewijslast rust in beginsel op de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Verzoekers brengen zelfs geen begin van bewijs aan van de feiten die zij hebben uiteengezet in hun asielrelaas. Zo laten verzoekers na een begin van bewijs aan te brengen van de verwondingen die verzoeker zou hebben opgelopen of van de banden die ze zouden hebben met Libanese vrienden.

Met hun betoog tonen verzoekers geenszins aan dat de motiveringsplicht is geschonden.

Wat de bewering van verzoekers betreft dat hen de subsidiaire beschermingsstatus zou moeten worden toegekend daar zij in het geval van terugkeer de doodstraf zullen krijgen omdat zij als verraders zullen worden beschouwd wegens hun vlucht naar het buitenland en hun asielaanvraag in België, dient te worden opgemerkt dat ook hier de bewijslast in hoofdzaak op de asielzoeker rust. Verzoekers voeren geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zullen lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Enkele gratuite beweringen volstaan niet om een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

Een schending van de in het middel aangehaalde bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU